

Siroty po ní zůstaly...

Autor: Andrew Joyce

“What’s equality? Muck in the yard,
Historic nations grow, from above to below.”

W.B. Yeats, Three Songs to the Same Tune. *Spectator* 23. února 1934.

Pokud jste přes všechn ten rámus z rozbíjeného skla a levičáckého kvílení pozorně poslouchali, jistě vám tento víkend (leden 2017, pozn. DP) neunikl ještě jeden zvuk: umíráček Antify. Laciné **napadení** Richarda Spencera společně se škodami napáchanými ve Washingtonu D.C. jsou jen chatrnou zástěrkou faktu, že takzvaný „antifašismus“ v jakémkoliv smysluplném pojetí už od poloviny 90. let pomalu umírá. O víkendu se tak před našima očima odehrávalo zoufalé cukání vyčerpané síly. Co se stalo, je jistě hanebné a my bychom proti tomu měli vystoupit, do budoucna však není na místě se příliš znepokojoovat, ani zveličovat hrozbu představovanou těmito lidmi a naši reakci na ně. Antifa zmítaná smrtelnými křechmi zůstává stejně hlasitá jako za svého života, což by mohlo nepoučenější pozorovatele dovést k závěru, že v této staré herce ještě zbývá něco života.

Ti pozornější si však museli povšimnout, že všechn ten kravál jen naoko skrývá stále zřetelnější zchátralost překonaného hnutí, které se s vynaložením všech sil probujovalo k Pyrrhovu vítězství v podobě zbabělé rány a několika zapálených odpadkových košů.

V nastávající nové éře Trumpa, Brexitu, obrody nacionalismu v Evropě a vzestupu americké alternativní pravice je však antifašismus politicky mrtvý.

Není snad ani třeba důsledné pitvy: „antifašismus“ se narodil zatížen vývojovou vadou, jež ho časem musela zahubit – od počátku totiž trpěl poruchou základních životních systémů, kvůli níž si hnutí vždy muselo brát politický kyslík od svých protivníků. Částečně byla tato porucha zapříčiněna vnitřními rozkoly: na jedné straně totiž tvoří nezanedbatelný díl aktivistů Antify mírumilovné, demokratické typy. Mám na mysli ony pomýlené dcerky kazatelů a mámy v domácnosti, snadno svedené k účasti na organizaci nebo financování „protirasistických“ demonstrací, koncertů a podobných veřejných událostí. Velice názorně jsme tento segment veřejnosti mohli v akci sledovat při **ženském pochodu** po Trumpově inauguraci. Tato část hnutí odjakživa ideologicky ani zdaleka nestačila radikálům a celé věci se účastnila spíš než z ideologického zápalu kvůli neurčitým morálním impulzům a nejistotě.

Gina Stahl-Haven se svým šestiměsíčním synem Dashiellem (*The Press Democrat*, 21. ledna 2017)

Další součástí Antify pak vždy byla menší, ale nám asi povědomější složka: revoluční antifašistické či kryptobolševické křídlo, složené z trockistů, marxistů, anarchistů a Židů,

jehož příslušníci vyznávají nepřehledný spletenec často až protichůdných ideologií, které však tváří tvář domnělé fašistické hrozbě obvykle svědomitě odkládají. Tato „tvrdá“ složka idealisty vždy děsila a obírala je o iluze. Jejich vzájemné napětí bylo chronickou bolestí antifašistického hnutí období mezi lety 1970 a 2010, poznamenaného četným štěpením a neúspěšnými pokusy o byť i jen to nejzákladnější ideologické sjednocení.

Od narození přítomný patologický stav antifašismu bychom mohli označit jako typické příznaky obzvláště slabého parazita. Tato entita vznikla jako ztělesnění ryzí antiideologie, jejímž úhlavním nepřítelem byl „fašista“, zodpovědný za všechny společenské neduhy. Jelikož se ale skuteční fašisté po roce 1945 hledali velice těžko a organizovat se k boji proti nim by tak mohlo budit oprávněné podezření z paranoidního excentrismu, přidali „antifašisté“ narychlo jako sekundární náhražku za skutečnou věc mezi své nepřátele také „stát“. Protože nebylo možné najít skutečné „fašisty“, bylo nutno si je vymyslet.

A tak se v těchto kruzích začalo mluvit o „fašistickém státu“, což časem prosáklo i do širšího prostředí levice jako takové. **Všechna politická hnutí napravo od moderního liberalismu tak byla vnímána a oceňována jako kvazifašistická a „antifašismus“ tím pádem našel novou záminku k mobilizaci.**

Tím mu ale nastal problém takřkajíc jazykově ekonomické povahy – s tím jak levice zaplavila „trh“ svou verbální měnou, docházelo k drastickému znehodnocování emotivní hodnoty tohoto oběživa. **Neustálé levicové vzývání „fašismu“ mělo za následek prudké a nezvratné snížení váhy tohoto pojmu.** Antifašismus tak v dovršení své patologie začal oslabovat svou vlastní propagandu.

Vrozený defekt antifašismu ovlivnil i jeho taktické schopnosti, též už od narození omezené a poškozené. Jeho zakládacím principem bylo násilně vystoupit proti veškerým pokusům „fašistů“ zorganizovat se na pouliční úrovni. Nějaký čas byl tento přístup poměrně životaschopný a od 60. do počátku 90. let se tedy Antifa čas od času pouštěla do násilných aktivit proti skupinám západních nacionalistů, takže by se s ohledem především na kontinuální střety s britskou National Front dalo mluvit i o jakési „pouliční válce“. **Počátkem 90. let si však nacionalisté uvědomili, že se tímto přístupem sami odsuzují na okraj politického diskurzu, kde jsou spolu se svými protivníky z Antify lapeni v malicherné válce gangů, jež má ovšem jen minimální dopad na politický diskurz na národní úrovni.** V nacionalistickém hnutí proto došlo k vnitřní revoluci, jež vedla k příchodu nových, „kvalitnějších“ lidí a vytvoření programu, stylu a metodiky, díky nimž začaly tyto myšlenky pronikat do „mainstreamu“. Nacionalisté si začali připisovat volební vítězství, objevovat se v televizi a vytvářet svá vlastní média.

Zprvu to antifašisté vydávali za své vítězství a pasovali se vítězi „války o ulice“, před nimiž podle jejich propagandistických plátek bezpáteří fašisté se staženými ocasy uprchli. Až koncem 90. let si Antifa uvědomila, že nejen že nic nevyhrála, ale navíc se nechala nachytat v nedbalkách. Pokud je hlavní zbraní ve vašem arzenálu pouliční konfrontace a nebývalé úspěchy vašich protivníků jsou přímým důsledkem toho, že se pouličních konfrontací vzdali, bylo by zřejmě na místě zvolenou taktiku přinejmenším přehodnotit. Zaostávání antifašistů ve

vývoji však namísto toho vedlo spíše ke stagnaci a zmatku, jak se nacionalismus vydal směrem, kam ho antifašismus nedokázal nebo nechtěl následovat. Anarchisté – výrazný segment Antify – z ideologických i psychologických důvodů účast v tradiční parlamentní politice odmítají. Došlo tak k dalšímu prohloubení propasti mezi militantním křídlem organizace a jejími nenásilnými prvky, což ještě snížilo už tak malou šanci na přijetí společenským mainstreamem. Taktika Antify se přežila, což bylo symbolicky stvrzeno rozpuštěním anglické Antifašistické akce (AFA) v roce 2001.

Některé frakce samozřejmě ve své stále více kulhající činnosti pokračovaly. V těchto temných zákoutích se tak hromadil nový a nový ideologický hnis. Hnutí se i nadále prezentovalo jako opozice vůči „systému“, označovanému za reakční, ultrakonzervativní a represivní vůči dělnické třídě. **Mnohým pozorovatelům na krajní levici jaksi uniklo, že sám antifašismus je ze své podstaty reakční a jeho existence zcela závisí na činech jeho protivníků.** K tomuto závěru ostatně dospěl i výzkumník fašismu a antifašismu Nigel Copsey, který Antifu popsal jako „reaktivní fenomén“, jež se projevuje jedině při existenci stimulu. 1]

Zatímco navíc nacionalisté a další subjekty onálepkované jako fašisté přicházeli s propracovanými programy sociálních a ekonomických reforem, nenabízela Antifa žádnou vizi ani programové pozice nad rámec prostého reaktivního odporu. Obviňování nacionalistů i dalších z ultrakonzervatismu znělo v době, kdy krajně levicový diskurz ovlivňoval politický život mnohem více, než se otevřeně přiznávalo, vyznívalo stále absurdněji a prázdněji. Marxismus se ve svém kulturním vyjádření směle vydal do středního proudu a masová migrace fakticky vymazala státní hranice. Sociální inženýrství se lvím dílem zapříčinilo o zničení rodiny.

V tomto ohledu se tak deklarované cíle Antify a „státu“, proti němuž údajně bojuje, staly vzájemně zaměnitelnými a Antifa se proměnila v oporu systému. Paradoxně to tak byla právě Antifa a ne nacionalisté, kdo měl zájem na zakonzervování „statusu quo“. **Údajně reakcionářští nacionalisté stále otevřeněji volali po kulturní revoluci: zničení stávajícího, přehodnocení minulého a promyšlené vytvoření toho, co by být mohlo.**

Snad největší vnitřní rozpor antifašistického hnutí ale hledejme v jeho údajné obraně dělnické třídy. **Antifa totiž od prvopočátku byla chorobným výrůstkem neurotických prvků středního stavu, svou sílu pak čerpala především z patologických a cizorodých elementů vyšší střední třídy.** Antifa, vždy řízená středostavovskými a často židovskými intelektuály, se tak etablovala jako uskupení rozmazlené a o pozornost usilující mládeže, která u židovských nebo ruských guru hledala to, co nenacházela u svých lhostejných kariéristických rodičů. Tyto přehlížené děti se proto rozhodly zničit hmotné statky a hodnoty světa nenáviděných rodičů, které v jejich očích nahradili „fašisté“ a „stát“.

Nemusíme asi příliš zdůrazňovat, že skutečné dělnické prostředí se této šarády nijak neúčastnilo. Bernd Langer z největší německé antifašistické organizace Autonome Antifa kdysi přiznal:

„Většina politických aktivistů pochází ze středostavovských poměrů, dělníků je v hnutí hrstka a jsou spíše výjimkami. Dělnická třída nehraje v boji proti fašismu žádnou větší roli.“ 2]

Nejinak tomu bylo v Austrálii, když se novináři ze *Sydney Morning Herald* rozhodli získat od členů tamější Antify důvěrný vhled do útrob hnutí. Přesvědčení levicovou propagandou věřili, že narazí na mladé dělníky z doků a manuálně pracující. Namísto toho – a zcela v souladu s našimi očekáváními – se jim dostalo rozhovoru s mladým „na lepek alergickým“ aktivistou, který vyrůstal na bohatých předměstích Sydney a Melbourne, aby ho následně rodiče poslali studovat na drahé univerzity, kde u něj charismatičtí profesori rozdmýchali lásku k „marxismu“. Náš mladý anarchista následně vysvětloval svou skomírající politickou filozofii nad šálkem čaje v módním podniku, pomrkávajíc zpod brýlí se značkovými obroučkami. **Antifa je nemanželským děckem Marxe a Goldman Sachs - počatým v Hamptons a vychovaným na pohovce psychiatrické ordinace.**

Tato zející propast mezi vyhlášením třídní války a realitou třídního původu lidí v řadách Antify vedla v mnoha případech k vážným třenicím mezi obluzovanými. Zejména v průběhu 90. let se objevovaly konflikty mezi těmi, kdo se považovali za bojovníky ze staré školy a těmi, kteří vzešli nebo čerpali ideologické ukotvení z novějších narativů o útlaku. Na rozdíl od nacionalistů a jejich takřka obsedantní znalosti a zájmu o statistiky, fakta a rozbor událostí, Nová levice typicky zabředala do neproniknutelných houštin teorie a emotivních reakcí na domnělá příkoří. A tak ani ti nejoddanější ekonomičtí marxisté nedokázali zabránit tomu, aby se z Antify nestalo slovy Nigela Copsyho hnutí ztělesňující „multikulturní, středostavovské smýšlení, v němž byla třídní rovnost nahrazena zbožštěním odlišnosti (rasové, genderové i sexuální orientace).“ 3] **Toto zbožštění odlišnosti je pochopitelně zcela proti přirozeným zájmům pracujících vrstev; a v jejich zájmu samozřejmě není ani multikulturní program, protože mívají menší možnost vyhnout se negativním dopadům masové nebělošské imigrace, jejíž obhajoba se stala nedílnou součástí programu levice.**

Pro antifašisty tak bylo stále složitější prezentovat se jako hnutí s alespoň nějakým potenciálem oslovit masy, a proto samo sebe vymezilo jako pouhé hnutí „obětí“. Ke středostavovským dětem s nedořešeným vztahem k rodičům se nově přidaly i další skupiny kypící *resentimentem*: homosexuálové prahnoucí stále větším množstvím pozornosti a přijetí, feministky na válečné stezce proti všem otevřeně mužským formám politického projevu a samozřejmě i menšiny s jejich etnickými křivdami a zájmem na oslabení bělošské politiky identity.

Zášť sice načas jako palivo posloužit může, nevydrží však věčně a rozhodně není srovnatelná se silou, kterou člověku dodává boj za něco vyššího. Když nacionalisté z větší části přestali se svými veřejnými projevy ve formě pochodů, zaměřili se antifašisté místo toho na narušování průběhu konferencí a setkání. Tuto taktiku velice dobře známe – jen stěží bychom našli větší setkání American Renaissance, National Policy Institute nebo britského London Forum, které nebylo terčem nějakého protestu nebo jiného narušení lidmi

z Antify.

Poměr cena/výkon však i tady vycházel pro Antifu vždy nepříznivě: Copsey zjistil, že v Německu – a není důvod předpokládat, že se situace v ostatních zemích nějak dramaticky liší – tvoří militantní jádro Antify jen kolem pěti tisícovek jedinců, kteří zdání své síly navyšují nepřetržitým cestováním po celé zemi a narušováním různých setkání a akcí. To se samozřejmě neobejde bez značného množství času i prostředků, které však velice často přijdou vniveč: jakkoliv totiž může být průběh setkání nacionalistů do jisté míry narušen, málokdy jde o zásadnější komplikace. Nacionalismus tak roste – počty i politickými vítězstvími. Zatímco se nacionalisté soustředí na „mistrák“, Antifa plní pro účastníky konference spíše roli jakéhosi rozptýlení o přestávce v poločasu.

Další oblastí, již Antifa zanedbala, a kterou naopak nacionalisté využili v nevídaném rozsahu, je oblast „alternativních veřejných prostor“. Nacionalisté po stažení se z ulic a ignorování mediálním mainstreamem přijali plně za svůj kyberprostor, kde limity vlastní „fyzickému prostoru“ a tedy „fyzické konfrontaci“ vystoupily jasně a viditelně na povrch. S rozvojem internetu se nacionalismus šířil do stále nových oblastí intelektuálního prostoru, když se dokonce stal průkopníkem na poli politických fór i systematicky alternativních médií. Antifa se svou závislostí na protestech proti víceméně iluzorním pochodům a pořádání koncertů na podporu migrantů a dalších „marginalizovaných“ skupin tak působila jako stále více překonaná síla. Nacionalisté oproti tomu na konci první dekády nového století vytvořili televizní kanály, nakladatelství, intelektuální i masové webové magazíny a plejádu podcastů, od vysoce intelektuálních až po komediální. **Antifě už z podstaty věci chybí tvůrčí síla jejích nepřátel a její projevy se tak scvrkly na nekonečná smrtelně vážným tónem pronášená varování určená mainstreamu, že prý máme co do činění s „fašismem“ v novém hávu: nejdřív přišli v oblecích – a pak s komiksovým žabákem.**

Lenin, Trockij ani Stalin oproti tomu pro masy příliš zábavní nejsou, ani v nich nevzbuzují onen typ mrazení, jež vyvolávají románoví strašáci onoho typu, do jakého zapadl ve svém „životě po životě“ ultimátní zlosyn Hitler. Jelikož komunismus dodýchal své poslední dny s kulisou prskajících aut a v oděru chemikálií a zkyslé polévky, nevyvolává strach, ani temnou přitažlivost. Stejně jako Antifa samotná se i radikální socialismus stal anachronismem, nebo snad vtípem, jehož pointa však přestala dávat smysl už dávno. Anarchisté tak sice mohou oblékat trička s heslem „Cepín pro každého trockistu“, ale to je celkem slabý šibeniční humor. Jak by totiž jistě dosvědčil sám Trockij, za vtípky a byť jen stín pozice odlišné od ortodoxie se v „ráji dělníků“ často platívá životem a když přijde na dogmata marxistickoleninské teorie, bývají levičáci velice nedůtkliví. **Mezi antifašisty se bere smrtelně vážně všechno – a ze všeho nejvíc pak antifašisté sami.**

Tento nebývale vyvinutý narcismus byl také jednou z hlavních příčin ohromného šoku, který v roce 2016 Antifa zažila. Bylo to, jako by na ně spadla celá tíha nebeské báně. Radikální levice a její spřízněné duše z akademického prostředí nás všechny s přezíravou sebejistotou ujišťovaly, že k Brexitu nikdy nedojde. **Levice si však nebyla ochotná připustit, že v případě tajného hlasování, při němž je nacionalistům a jejich idejím otevřena alespoň nějaká cesta k rozhodování voličů, nestačí dokonce ani její monopol**

v médiích, na vysokých školách a „v ulicích“ k našemu umlčení a zajištění jejich triumfu. Protože se ale levice z Brexitu nijak nepoučila, tatáž samolibost vyplula na povrch zanedlouho poté v předvečer údajně „nevyhnutelného“ vítězství Hillary Clintonové v amerických prezidentských volbách. Přesto se však dnes nacházíme ve věku prezidenta Trumpa.

Výbuchy dětinského násilí při jeho inauguraci bychom neměli zaměřovat za známku pevného zdraví Antify, byli bychom totiž na omylu. Takticky selhala – jejím nejnápadnějším omylem bylo hloupě vykreslit Trumpa a jeho voliče jako fašisty. Vítězstvím pro levice je, když alternativní pravice s Antifou zůstávají na periferii hlavního proudu, jehož diskurz zůstává pevně pod kontrolou liberální levice (prostřednictvím akademického prostředí, médií a vymezení hranic politického diskurzu). Ve své šokované a rozrušené reakci na Trumpovo vítězství se levice nedokázala odstříhnout od svého narativu, který Trumpa i velkou částí jeho voličů pevně a všechny společně řadí na krajní pravici. Levice tím riskuje překreslení mainstreamu jeho faktickým rozetnutím vedví. **Nepřátelství levice může Trumpovy voliče donutit přijmout všechna obvinění, že skutečně patří na alternativní pravici – v takovém případě by tedy Antifa a levice udělaly většinu naší práce za nás.**

A tak – jakkoliv souhlasím, že útok na Richarda Spencera si zasluhuje naši pozornost – významnější událostmi proběhnuvší inaugurace byla četná napadení Trumpových příznivců, kteří nemají s alternativní pravici nic společného. **V takovýchto případech se militanti Antify stávají našimi nejlepšími náborovými důstojníky – a jak jinak také označit hnutí, které selhalo v každém představitelném slova smyslu.**

Závěrem bych rád varoval před v řadách našeho hnutí celkem častým argumentem, že bychom proti Antifě měli „převzít iniciativu“ nebo se jí znovu postavit v ulicích. **Tím bychom však jen znovu ospravedlnili a dodali smysl její existenci a sami sebe tak vyhnali zpátky na okraje.** Anž bychom slevili ze svých zásad, musíme se se vsí vervou tlačit co možná nejvíc do mainstreamu, se zvláštním důrazem na budování svazků a spolupráci s Trumpovými voliči, příznivci Brexitu a pravicově naladěnými občany západních zemí. **Dokud bude levice ostentativně oplakávat své prohry, bude i nadále podnikat výpady naslepo – nám ku prospěchu.**

My sami bychom se pak měli soustředit na zlepšení vlastních bezpečnostních opatření a dovolit levice, aby před lidmi odhalila svou pravou tvář. **Naší prioritou je získat kulturní vliv a politickou moc, ne konfrontace s hrstkou vyvrhelů. Nemějte totiž obavy – jednoho dne budeme v pozici, z níž budeme moci vytáhnout tuto uvadající nevábnost na světlo a ušetřit jí tak dlouho odkládanou ránu z milosti.**

Poznámky:

[1] N. Copey, 'Crossing Borders: Anti-Fascist Action (UK) and Transnational Anti-Fascist Militancy in the 1990s,' *Contemporary European History*, 25 (4), s. 707-727.

[2] Ibid.

[3] Ibid.

Úvaha Andrewa Joyce *Antifa: An Obituary* vyšla na stránkách The Occidental Observer 23. ledna 2017.